

Så förunderligt kravlöst...

Jag såg framför mig en kort period av tid att ägna mig åt sådant som blivit eftersatt på grund av ett aktivt senior- och föreningsliv.

Jag tänkte mig att Coronapandemin skulle bli en snabbt övergående period med möjlighet till färre måsten och fler meditativa stunder tillsammans med goda böcker att läsa...

Ja, medan folk i allmänhet hamstrade toalettpapper, rengöringsmedel och konserver intog jag en avslappnad hållning och förlitade mig på att coronapandemin inte nämnvärt skulle komma att störa vårt välorganiserade land.

Dock - "Människan spår och Gud rår"!

Larmrapporterna började dugga tätt och myndigheterna, liksom regeringen, kallade till pressträffar med besked om restriktioner för vårt beteende.

"Håll avstånd, tvätta händerna, stanna hemma om du känner dig det minsta sjuk och håll framför allt social distans", blev reglerna som skulle stoppa smittspridningen.

Skydda "våra äldre" från 70 år och uppåt (!) blev en allt viktigare uppmaning.

Så befanns även jag plötsligt vara en riskperson, tillhörande åldersgruppen 70+, skör och mottaglig för Covid-19 och ombedd att inte vistas ute bland folk och heller inte handla min mat själv i livsmedelsbutik under rusningstid. Jag kände inte igen mig själv i beskrivningen som "skör", robust och stadig som jag är. Ja, jag kände mig utpekad och faktiskt något förolämpad och kryssade mig fram mellan restriktioner och rekommendationer lite hur som helst.

Min internet-leverantör gav oss 70-plussare gratis surf-tid och jag, som betraktar mig som en bokmal, förfördes av kampanjerbjudanden på pocketböcker via internet.

Aller Media lockade till prenumeration av bland andra Allers med korsord, pyssel och knåp till kampanjpriser under pandemin.

Folk "på stan" gick omvägar för att inte mötas och jag kände mig "påblängd" över att som 70+ vistas ute där andra människor syntes. Inbillning? Kanske?

Så ensamt det blev... Så tyst det blev... Så förunderligt kravlöst...

Böcker, korsord, gamla och äldre reprisar i TV, datorsurf samt telefonerande i all ära, men känslan av ensamhet och att allt stannat av blev kvävande.

Jag, som alltid tyckt mycket om att städa, damma, skura och allmänt putsa, tappade sakta men säkert inspirationen och lusten för dessa sysslor.

Kultur för seniorer erbjöd digitala sändningar via dator av föreläsningar och artisteri, men detta gjorde mig bara mer sorgsen. Sådana upplevelser vill jag uppleva live och tillsammans med andra.

Så kom min wake-up-call!

Min son, 54 år, boende i Stockholm, insjuknade i Covid-19.

- Mamma, det här är den hemskaste sjukdom som finns, orkade han berätta för mig vid det enda telefonsamtal vi hade med varandra. Alla kontakter sköttes nu av hans fru, som också fått smittan, men mycket lindrigt.

Sonen hamnade på sjukhus för intensivvård, men slapp lyckligtvis respirator och lades så småningom in på vårdavdelning för Coronapatienter och blev så pass bra att han kunde rehabiliteras i hemmet.

Vilken pärs!

Vilken oro och vilket uppvaknande för mig, sonens olydnadsbenägna mor.

Rapporterna om antal smittade, antal avlidna och sjukhusens kaos öppnade mina ögon alltmer.

PRO, Röda Korset, Frivilligcentralen och Svenska Kyrkan erbjöd oss 70+-are hjälp med mat- och medicininköp och jag anlät deras hjälp till dess att en ung man "i huset" erbjöd oss äldre grannar under samma tak, samma sak.

Jag blev en mer lydlig följare av myndigheternas rekommendationer och riktlinjer och tackade högre makter för sonens tillfrisknande, tillika mitt eget uppvaknande.

Fastighetsskötaren hade ställt ut bord och stolar på gården för oss hyresgäster att ta emot besök vid, vilket jag använde för träff med släkt och vänner och därmed hade jag insett allvaret av COVID-19.

Jag saknar våra månadsträffar i PRO Umeå City...

Årets program hade mycket nytt och många bra föreläsningar att erbjuda. Sådana artister och program som annars roterat runt från förening till förening var inte med i programmet.

Jag skulle själv bjudit på ett program under rubriken "Vad är det du säger, människa. Egentligen?"

Och nu?

Det gäller för mig att fortsätta att odla mina kontakter per telefon och på fysisk distans till nära och kära

Att glädjas med sonen och sonhustrun för att åter vara i arbete, fullt friska och med antikroppar i blodet.

Att ha kärleksfull telefon- och face-book-kontakt med mitt älskade barnbarn, Carro, i Linköping och att fortsätta att tvätta mina händer med tvål och vatten, hålla hjärnan och kroppen i trim med cykelturer och korsord samt flitigt nyttja min nyinköpta TV med digitalsända dokusåpor, glitter, glamour och annat "bjäfs"...

Det gäller att inte tappa gnistan och suget i väntan på ett verksamt vaccin.

Umeå 2020-09-08

"Inni"

Ingegerd Erdin